

[Paul Holt.]

ning baade mandlige og kvindelige Sogne-medhjælpere; som særlig betydningsfulde Eksempler paa saadanne kan man nævne de Bymissionærer under Kirkelig Forening for Indre Mission i København, der ansættes for at gøre Arbejde i ganske bestemte Sogne. De udfylder en oplagt kirkelig Funktion, og hvis Kirkestyrelsen havde været sig sit kirkelige Ansvar bevidst, havde den vel allerede fundet en Udvej til at lade dertil svarende Virksomhed indgaa i den almindelige folkekirkelige Ordens Arbejde. Metoden er gennemprøvet efter mange Aars Erfaringer og er for saa vidt ganske klar til at indføres i det officielle Kirkeapparat. Noget andet er, om de, der staar i Arbejdet og leder det, ønsker at forlade Frivillighedens Grund. Det er imidlertid ganske givet, at vi paa dette Omraade staar over for et vældigt, hidtil utilfredsstillet kirkeligt Behov. Talen om Anvendelsen af Lægfolk i Kirkens Tjeneste vil altid blive mødt med Forstaaelse i Danmark, idet det lykkeligste i vor kirkelige Udvikling netop er kendetegnet ved Samarbejdet mellem Lægfolk og Præsteembedet; vi vil være Reformationen tro med dens Fremhævelse af det almindelige Præstedømme.

I denne Forbindelse, om end maaske lidt fjernt i Forhold til nærværende Lovforslag, vil jeg tillade mig, ogsaa da der ikke er anden Anledning dertil, at rette en Forespørgsel til den højtærede Kirkeminister: Hvad har Kirkeministeren gjort for at faa det almindelige Præstedømme repræsenteret i den nedsatte Salmebogskommission? I det kirkepolitiske Udvalg af 1928 fremkom der flere Gange Forslag om Nedsættelse af en Salmebogskommission, og endelig i 1938 blev følgende Henstilling til Kirkeministeriet vedtaget — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere ganske kort —: . . .

Anden Næstformand (Westermann): Det falder uden for det foreliggende Lovforslags Rammer.

Paul Holt: Ja vel, saa skal jeg undlade det. Der er her Tale om at lade de jævne Kirkefolk, det yngre Slægtled, være med i et saadant Stykke Arbejde.

Jeg kan tilslutte mig, at den nugældende Lovs § 6, 1ste Stykke, udgaar, med den Begrundelse, der er fremført herfor, idet jeg forventer, at der bliver givet en Redegørelse for de Planer, den højtærede Kirkeminister har med Hensyn til hele

Spørgsmaalet om den kirkelige Betjening, navnlig i Sønderjylland.

Med Hensyn til Revisionen af denne Lov, som skal finde Sted inden 1. April 1951, er jeg enig i det, som er fremført af en tidligere Ordfører om det uheldige i, at samtlige Love skal revideres omkring 1. April, og giver derfor Tilslutning til Tanken om at finde frem til en anden Datering. Jeg skal saa i øvrigt udtale Ønsket om, at vi kan faa en Lov paa dette Omraade, der kommer til at ligge fast, og som ikke skal revideres med Aars Mellemlum.

Jeg vil ikke undlade at bemærke, at der inden for min Gruppe gør sig forskellige Meninger gældende vedrørende Kvinders Adgang til Præsteembeder, en Forskellighed, der vil komme frem ogsaa ved Afstemningen i denne Sal, og som vil blive motiveret ved den Lejlighed.

I øvrigt skal jeg paa egne Vegne give Tilsagn om Støtte til det af den højtærede Kirkeminister fremsatte Lovforslag.

Norlev: Den højtærede Kirkeminister havde Ret, naar han i sin Fremstættelsestale sagde, at adskillige Medlemmer i denne Sal utvivlsomt ønskede, at der ved denne Lov maatte blive givet Kvinder Adgang til Præsteembeder, og i Betragtning af den højtærede Ministers smukke — jeg synes, at man næsten kan sige galante — Ord om Kvinden som Taler ligger det ogsaa nær at tænke, at den højtærede Minister egentlig gerne havde stillet Forslag om at give Kvinder Adgang til Præsteembeder, men har afholdt sig fra at følge sit Hjertes Tilskyndelse, fordi han ikke finder Situationen politisk moden dertil.

Den højtærede Kirkeminister siger, at ved al hidtidig kirkelig Frihedslovgivning har der altid foreligget en Situation, som har krævet sin Løsning, men en saadan akut Situation foreligger ikke nu. Dette sidste synes mig ikke rigtigt. Der er for det første det at bemærke, at ved tidligere kirkelig Frihedslovgivning har Spørgsmaalet altid kunnet staa aabent og vente paa sin Løsning, det gælder baade Loven om Sognebaandsløsning, Valgmenigheder o. s. v. Men hvis en Menighed eller en offentlig Institution — og det kunde der ogsaa blive Tale om — nu skulde ønske en Kvinde som Præst, vilde selv den mest velvillige Kirkeminister næppe kunne lade et Embede staa ledigt og vente paa, at Loven eventuelt skulde blive ændret om 2 eller 5 Aar. Det maa derfor anses for givet, at vi aldrig kommer til at staa i den Situation, at et Menigheds-